

Тренътъ забумтява. Задъхватъ се гърдитъ на посръшачитъ.
Оживление.

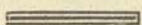
Баба Тонка дири съ очи сина си.

Между седмината герои на Хаджи Димитровата чета полицава Ангелъ, побѣлѣлъ, облѣченъ въ арабски дрехи, съ фесъ.

Майката познава сина си; но тя е зашеметена и чака.

Докато го прегръщаха първенцитъ, тя само го гледа отъ далечъ, сякашъ да се увѣри, че е видѣла чедото си — пришепва: „Познахъ го!... Само че отъ мене повече остарѣлъ!“

Тогава бавно пристъпи, да прегърне оногова, когото не вѣрваше да срещне вече.

Изъ царството на животнитъ.

Лъвъ.

(По В. Лункевичъ и Н. П. Вагнеръ).

Лъвътъ отдавна се слави като „царъ на звѣроветъ“.

Защо му се отдава тази честъ? Надъ кого властува? Де е царството му?

Красивата му снага, гордата стойка, величественитъ ходъ, благородната му муцуна съ умни очи — всичко това изеднажъ отдѣля лъва изъ срѣдата на останалитъ звѣрове. Почти всички животни треперятъ предъ него, прекланятъ се предъ неговата смѣлостъ и мъжественостъ. И лъвътъ чувствува това отлично: движенията му сж изпълнени съ достоинство, а въ погледа му блещи вѣра въ собствената сила и храбростъ. Ето това му придава величественъ геройски видъ.

Гжститъ гори не привличатъ лъва. Той предпочита да живѣе въ открититъ мѣста. Ливади, обрасли съ висока трева, степи, покрити съ бодливи храсти, пустинни равнини, а понѣкога и планински мѣстности — ето де лъвътъ прекарва своитъ дни. Повечето живѣе уединено и много рѣдко се срѣща въ група съ други лъвовѣ, кога преследватъ задружно плячка.

Силниятъ лъвски ревъ, приличенъ на гръмъ, всѣа ужасъ и трепетъ у всичко живо. Овцетъ наскочатъ върху трънливитъ огради; кравитъ силно мучатъ, треперятъ и въ страхъ се притискатъ една о друга; камитъ откъсватъ вързанитъ юлари; кучетата, които безъ страхъ се хвърлятъ върху хиенитъ и лео-